

[Finansministeren.]

hovedet ikke vil være med til at deltage i Dækningen af de Udgifter, der her er Tale om, saa forekommer det mig, at man nærmest maa karakterisere det konservative Partis Optræden som en daarlig Spøg over for Tjenestemændene — og jeg nærer heller ingen Tvivl om, at den vil blive vurderet efter Fortjeneste.

En endnu daarligere Spøg er muligvis det Ændringsforslag, der er fremsat af de ærede Medlemmer Hr. Alfred Jensen og Hr. Aksel Larsen. Under første Behandling af Lovforslaget erklærede det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen:

„Jeg vil i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen udtale min Anerkendelse af, at den højtærede Finansminister har taget vel imod Tjenestemændenes Forhandlere.“

Herefter troede jeg jo, at den Side af Sagen var i Orden, og at man fra det kommunistiske Partis Side vilde yde Lovforslaget sin Tilslutning. Men jeg forstaar, at de kommunistiske ærede Medlemmer, efter at man fra konservativ Side har fremsat det omtalte Ændringsforslag, har ment, at der ogsaa maatte gøres noget fra den Side, og derfor foreligger nu det Ændringsforslag, om hvilket det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen nylig erklærede, at det var enkelt og ligetil. Ja, jeg maa sige, at det er det mest mærkelige Forslag, jeg nogen Sinde har set ligge paa Rigsdagens Bord. Thi hvad gaar det ud paa? For det første betyder det et groft Indgreb i Tjenestemændenes indre Organisationsforhold. Det, man ønsker fra kommunistisk Side, er at foreskrive ganske bestemte Regler, diktere en Urafstemning, en bestemt Fremgangsmaade med Hensyn til Tjenestemændenes Forhandlinger, Tjenestemændenes Forhold til Staten. For det andet vilde man, hvis Ændringsforslaget blev vedtaget, knæsette det meget mærkværdige Lovgivningsprincip, at en Interessegruppe inden for Samfundet skulde have Adgang til direkte og alene at stemme om, hvorledes Samfundet skal ordne denne Interessegruppens Forhold. Det vilde være en haard Prøve at sætte en saadan Gruppe paa, hvis man sagde til den: Her foreligger et Forslag om, at I skal have 168 Kr., men hvis I hellere vil have — for den store Gruppens Vedkommende — 288 Kr., ja, bevares, saa skal I faa det. Og til de bedst lønnede Tjenestemænd: Hvis I hellere vil have 432 Kr. end 168 Kr., ja, saa skal I have det. Det turde være en meget vanskelig Prøve at stille Folk paa. Og denne Fremgangsmaade er jo egentlig ogsaa

i besynderlig Strid med den Glæde, man fra kommunistisk Side udtalte over, at det midlertidige Løntillæg, der her foreslaas, netop var ordnet paa den Maade, at det i størst Udstrækning kom de daarligst stillede til gode, for hvem Prisstigningen havde været mest følelig.

Jeg tror, jeg med Sindsro kan anbefale det høje Ting at stemme imod dette Ændringsforslag, ligesom jeg maa anbefale, at man stemmer imod de Konservatives Ændringsforslag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Den højtærede Finansminister vendte sig mod det konservative Parti, fordi det ikke vilde stemme for de ekstraordinære Indtægtslove, og sagde, at det under disse Omstændigheder er Udtryk for en uansvarlig Politik at stille det Ændringsforslag, der er stillet til det foreliggende Lovforslag. Jeg maa gentage — vel nærmest til Trivialitet —, at en Regering, der ikke kan klare sig uden ekstraordinære Skatter med de kolossale Merindtægtsbeløb, som de indirekte Skatter giver, og de kolossale Indtægtsbeløb, som de direkte Skatter giver, er en saadan Regering, at man overhovedet ikke kan give den de Penge, der er Tale om i de ekstraordinære Indtægtslove.

Hvordan man saa vil indrette sig med Hensyn til at give Tjenestemændene et eller andet, ved jeg ikke; men det er jo et Faktum, at indtil i Aar gav man et ekstraordinært Tillæg, afpasset ganske efter Lønningslovens Regler — og denne Lov er jo stadig gældende. Da var ganske de samme Forhold til Stede som nu med Hensyn til det, der skulde være sket i 1931. Først nu gaar man over til at radbrække den bestaaende Lønningslov. Som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige, tager jeg det nu ikke alt for højtideligt, at Tjenestemandrepræsentanter under et vist Tryk gaar med til et eller andet. Man har spillet for megen Komædie fra den nuværende Regerings Side til, at jeg skulde tage det alt for alvorligt.

H. F. Ulrichsen: Det var den højtærede Finansminister, der i sin Tid lancerede det berømte Slagord, at man skulde betale sin Skat med Glæde. Da man hørte det Slagord, tænkte man sig nærmest den nye højtærede Finansminister som en munter og glad Mand, der forstod at se det lyse ved Tilværelsen, men det synes, som om Rege-